Vyfde Jaer. Nr 24. Zaturdag, 12 Juny 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de Wr J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 12 JUNY.

De Kamer heeft in hare zitting van maendag het onderzoek begonnen van het wetsontwerp over het officieel apothekersboek.

M. de minister heeft de eerste het woord genomen om de kommissie te verdedigen tegen hetgeen M. Van der Donck te verstaen gegeven had, namelyk, dat derzelver leden zeer weinig bekwaem waren om over deze zaek te oordeelen; men weet dat M. Van der Donckt een ervaren geneesheer is, en diensvolgens zeer bevoegd is om over hetgeen de artsenykunst betreft een goed oordeel uit te brengen.

In zyn wederantwoord heeft de achtbare M. Van der Donckt, gebruik makende van zyne byzondere kennissen in dit vak, M. den minister van binnenlandsche zaken heel en gansch den mond gestopt.

Men heeft de algemeene redetwisting geëindigd en de drie eerste artikels aengenomen.

Onder andere verslagen die neergelegd geworden zyn, bevindt zich hetgene nopens het byvoegelyk krediet voor de betaling van de onkosten der july-feesten van 1856.

M. de minister van justitie heeft eene wet aengeboden die de orde regelt der aenbieding voor de openvallende plaetsen in het hof van appel van Brussel.

Zaterdag, in de zitting van de Kamer der Volksvertegenwoordigers, heeft M. Coomans het ministerie ondervraegd over het schroomelyk ongeluk dat op den yzeren weg van Bergen naer Manage was voorgevallen. M. Partoes, minister van 's lands werken, heeft geantwoord dat die yzeren weg niet aen den Staet, maer aen eene maetschappy toebehoorde; dat het gouvernement niet verantwoordelyk was voor het gebeurde ongeluk, dat men overigens een regterlyk onderzoek begonnen had.

De achtbare volksvertegenwoordiger van Turnhout heeft te regt doen opmerken dat het gouvernement het toezigt had over de vergunde spoorbanen gelyk over de andere, en hier op heeft M. Tesch, minister van justitie, eenen onbeschoften uitval gedaen tegen de dagbladen die, volgens hem, het ongeluk overdreven hadden.

Indien dit zoo is, het ministerie had eenen goeden middel by de hand om die overdrevenheden te voorkomen: het behoorde enkelyk de echte omstandigheden te doen afkondigen in den *Moniteur*, gelyk zulks het gebruik is; maer het officieel blad is stilzwygende gebleven en heeft geene de minste inlichtingen gegeven om het publiek gerust te stellen. Daer in ook heeft het ministerie aen zyne pligt ontbroken, en zyne verwytsels tegen de dagbladen vallen op hem zelve terug.

De Montenegrynen.

Het montenegrynsche leger, als men die hoedanigheid moet geven aen eenen hoop mannen, welke geene inrigting kennen, is samengesteld uit ongeveer 45,000 persoonen, dit is te zeggen uit de gansche mannelyke bevolking van Montenegro; want in dit land is elke jongen van zyne geboorte af soldaet.

Als de arm van een montenegryns kind sterk genoeg is om een geweer te dragen, wordt er hem een door zyne ouders gegeven. Van dan af verlaet dit wapen de jonge krygsman niet meer, zelfs niet in zyne vreedzaemste bezigheden. Behalve het geweer bestaen zyne wapens in pistolen, eenen yatagan (dolk) en eene patroontesch. De Montenegrynen oefenen zich onophoudelyk in het schieten; ook zyn zy voor bekwame schutters gekend.

Dewyl zy gewoon zyn aen ontberingen en afmatting, verdragen zy vrolyk de moeijelykste marchen: zy klouteren op de scherpste rotspunten en springen over grachten en afgronden, welke andere soldaten slechts door middel van bruggen kunnen overtrekken; zy springen over dezelve met het eenige behulp van hunne lange geweeren; eindelyk verdragen zy zonder klagen honger, dorst en alle soorten van ontbeeringen. Als de vyand achteruit wykt, vervolgen zy hem hevig en werpen zich vooral op de ruitery, welke in hun bergachtig land moeijelyk kan gebruikt worden.

Daer men in den Montenegro by elken stap, bergengten aentreft, alwaer een handvol dapperen het hoofd aen een leger kunnen bieden, vreezen zy geenzins verrast te worden: doch zy maken integendeel gebruik van de voordeelen, welke hun land hun biedt, om hunne vyanden door een partsansers-oorlog uit te roeijen.

Indien zy talryk zyn, verbergen zy zich in holle wegen en zenden eenige scherpschutters uit, die in het terugdeinzen den vyand in hinderlagen lokken; dewyl zy op hunnen moed en hune krachten steunen, verkiezen zy den sabel boven het geweer. Indien zy, integendeel, denken niet talryk genoeg te zyn, nemen zy hunne stellingen op de rotspunten en vandaer dagen zy door beleedigingen hunne vyanden uit.

Hunne aenvallen hebben vooral des nachts plaets: hunne taktiek bestaet in goed aen te leggen; een steen of een boom dient hun tot vesting. Dewyl zy, op den buik liggende, schieten, worden zy moeijelyk geraekt, terwyl hunne kogels de vernieling in de gelederen der geregelde troepen brengen. Door hun onfeilbaer oog en hunne bewonderenswaerdige bekwaemheid, kunnen zy al vlugtende schieten.

Niets kon een denkbeeld geven van de woede der Montenegrynen in den oorlog; zoolang dezelve duert verloochenen zy hunne gevoelens, hunne belangen en hunnen haet; met de wapens in de vuist sterven, schynt hun eene goddelyke gunst te zyn. Ook zal een Montenegryn zich nooit zoo verre vernederen van genade te vragen; als hy zwaer gekwetst is en buiten staet om zich te redden, dan snyden zyne kameraden hem het hoofd af.

By den aenval van Clobuck, waeraen de Russen en Montenegrynen deel namen, werd een russisch detachement gedwongen achteruit te wyken. Een opper-officier, door vermoeijenis en afmating uitgeput, liet zich vallen. Onmiddelyk naderde hem een Montenegryn, die zynen yatagan trekkende, zegde: « Gy zyt dapper, en gy wilt, dat ik u het hoofd afsnyde; doe een gebed en maekt het kruisteeken..... » Door zulk een voorstel verschrikt, gelukte de officier er in zich op te rigten, en geholpen door zynen vriend, den bergbewooner, bereikte hy zyn detachement.

Dewyl zy het hoofd afsnyden van de vyanden, welke zy met de wapens in de hand vatten denken zy, dat de vyand ook zoo handelt met die van hen welke in zyne handen vallen. Ook dragen zy onmiddelyk hunne gekwetsten op de schouders buiten het gevecht. Zy hebben zekere kreten, welke hun tot seinen dienen om zich op de zwakste punten van het vyandelyk leger te werpen.

« Het is, zegt de russische officier Broniewsky, aen welken wy deze inlichtingen ontleenen, het is alsdan een schrikkelyk schouwspel, die mannen tusschen de rotsen te zien loopen, welke bloedende menschenhoofden aen den hals hebben hangen terwyl zy een woest geschreeuw laten hooren. »

Men schryft uit Brussel, den 30 mei, aen de *Kœlnische Zeitung*:

« De verjaging van M. T..... uit de orde der vrymetselaers heeft gisteren in eene volle logie plaets gehad. Nadat men eenige andere onderwerpen behandeld had, stond de

---

THERESIA.

(NAER HET ENGELSCH.)

Vrolyk scheen de zon door de takken en bladeren van het hazelarenbosch en op het beekje, dat het van eenen grooten hof scheidde.

Helder schoot zy hare stralen op den bevalligen notelaer van de pastory te Dahlwell, die als te midden van eenen krans van zomerbloemen stond.

Het zachte zonnelicht drong tusschen de bloeijende roozen en groene wyngaerdbladen, die het lange leege venster der woonkamer als eene gordyn omgaven; en dan weerkaetste het zacht en flikkerend in het ruischend gebladerte, en scheen als een ryk met goud versierd tapyt op de indische mat die den grond bedekte.

Digt by het venster stond een ouderwetsche damasten ruststoel zoo even verlaten door een jeugdig meisje dat nu met voorzigtige schreden voorwaerts trad naer het geopende raem; zy vouwde de armen op de vensterbank, en liet haer hoofd al leeger en leeger hangen, tot dat hare lokken het ladwerk tegen den muer aenraekten en zich vermengden met de bloemen en bladeren, die zoo welig daer omheen groeiden.

Eenige oogenblikken stond zy daer in gepeins verloren; toen hoorde zy eenige ligte voetstappen door de kamer, en voelde om haren hals een welbekenden arm.

Zy hief het hoofd op, en keerde zich met een hoopvollen glimlach naer het bleeke gelaet, dat nu het hare met al den ernst van zusterlyke liefde aenstaerde.

Er was zonneschyn in iederen gelaetstrek van dat jonge meisje — de helderste, rykste zonneschyn des levens, die geboren wordt uit den kalmen krachtigen geest die het bezielt.

't Was dat innerlyke licht dât zoo vrolyk het pad verhelderde, hetwelk door geen uiterlyken strael verlicht werd. Het meisje gevoelde dit, helaes! maer al te wel, terwyl zy de lange wimpers al leeger en leeger over hare oogen liet hangen, alsof het eene spotterny geweest ware ze maer een weinig omhoog te heffen.

De oogen van het blinde meisje zagen naer binnen, en daer, in haer eigen zuiver gemoed, vond zy het licht, dat voor hare uiterlyke zinnen voor altyd verlooren was.

— Hoe vriendelyk van u, goede Agnes, dat gy zoo spoedig terug gekomen zyt! Zoudt gy wel willen gelooven, dat ik my gedurende uwe afwezigheid aen zulke gelukkige droomen heb overgegeven, dat ik byna vergat dat myne lieve zuster niet om en by my was?

Dit zeggende drukte het blinde meisje hare teedere zuster nogmaels aen haer hert, en liet zich toen naer den ruststoel terug voeren, dien zy kort te voren verlaten had.

— Ik heb maer even de arme weduwe Brown bezocht, lieve Theresia, antwoordde Agnes op vriendelyken toon; en ik heb gezegd dat wy haer morgen samen eens zouden komen bezoeken. Maer waren uwe droomen wezenlyk gelukkig, beste? Ik vrees dat ik niet goed gehandeld heb met u heden zoo lang aen uwe eigene gedachten over te laten.

— Agnes, beste zuster! riep het blinde meisje uit en maekte zich een oogenblik los van den arm, die om den haren geslagen was; zie my eens aen, en zeg my of er nog eene schaduw van verdriet op myn gezigt te lezen staet? Ik kan niet *zien*, maer ik *voel* dat daer binnen geene gedachten zyn, die daer buiten duisternis zouden verspreiden. 't Is niet altyd zoo geweest, Agnes; gy weet hoe zwaer het my alreeds menigmael gevallen is de enkele vonken van hoop en geduld tot eene gestadige vlam aen te blazen. Ach, toen ik lange, lange maenden achtereen in myne donkere kamer lag, heb ik dikwyls gebeden, dat, zoo het gezegende licht des hemels nooit weder myne oogen mogt verheugen, ik liever sterven mogt! Maer dat waren verkeerde, ondankbare gedachten; zy zyn nu voor altyd verdwenen, hoop ik, en hebben plaets gemaekt voor al den vrede en de dankbaerheid die thans myn hert vervullen. En dus behoeft gy nooit te vreezen, my alleen aen myne eigene gedachten over te laten, goede zuster, want ze maken my in tegendeel sterker en gelukkiger, en nooit zwak of mistroostig.

Theresia Leslie had de eenvoudige waerheid gesproken, toen zy hare zuster zegde dat hare eigene gedachten nooit een ongunstigen invloed op haer konden uitoefenen. Zy bezat eene innerlyke kracht van wil en eene edele zelfverloochening, die haer de liefde en de bewondering verwierven van allen die hare droevige geschiedenis kenden, et tot haer kwamen om haer te beklagen of te troosten.

Agnes en Theresia waren de ouderlooze kinderen van eenen officier; nog zeer jong waren zy weezen geworden, en onder opzigt gekomen van den vader harer moeder, een ernstig, eenvoudig, bejaerd geestelyke in een der meest aengenaem gelegene dorpen van Yorkshire.

Zy waren de gedurige vreugde van den braven gryzaerd, en haer leven vloot kalm en gelukkig daerheen. Zelfs toen zy grooter werden en ernstiger bezigheden de onbezorgde spelen der kindschheid vervingen, schenen zy geenszins haer onschuldig geluk te verliezen, dat integendeel verhoogd werd door den ryken schat van kennis, dien haer geliefde voogd haer tot onderrigt mededeelde.

'T was een lief gezigt, hen zoo by elkander te zien zitten in de zuivere studeerkamer van de pastory; de oude man zat gewoonlyk tusschen zyne beide kleindochters, die zich digt by hem vlyden om uit zyne groote folianten een schat van kennis en wysheid op te doen, verduidelykt en gemakkelyk gemaekt door de lessen en opheldering van den ouden man zelven; maer nog bevalliger schouwspel, wanneer hare vrolyke gezigtjes en heldere oogen opzagen tot den eerweerdigen grootvader, wiens gryze lokken tot op zyne schouders vielen.

Gelukkig waren die uren van stille afzondering en studie, zoo wel voor de leerlingen als voor den leermeester; want de jonge meisjes leerden hoe heilig en kostelyk de onderwinding is van wyzen ouderdom — en de oude man voelde zynen geest verjongd door de vrolyke onbezorgdheid der jeugd.

Gedurende vele jaren van dezen gelukkigen tyd hadden